

ρομόναχος Μακάριος (1856-1921) στην Τσακκίστρα το 1919 ο ιερομόναχος Φιλόθεος (+1936) στη Γαλάτα το 1923 ο ηγουμένος Κλεόπας (1878-1951) και πάλι στο Πολέμι, το 1931 ο ιερομόναχος Επιφάνιος στο Μηλικούρι και πολλοί άλλοι. Αρκετά γνωστή είναι επίσης η ανέγερση σε γη της Μονής και με δικά της χρήματα του Γυμνασίου Αρρένων Κύκκου το 1961 και του Γυμνασίου Θηλέων Κύκκου το 1964. Παράλληλα, το Μοναστήρι συμβάλλει συνεχώς μέχρι τις μέρες μας στη βελτίωση της παιδείας στην Κύπρο, είτε προσφέροντας βιβλία και ηλεκτρονικούς υπολογιστές σε διάφορα σχολεία, είτε επιχορηγώντας με υποτροφίες τις σπουδές αρκετών νέων. Ακόμη στο κεντρικό μοναστήρι λειτουργεί μεγάλη βιβλιοθήκη πάνω σε επιστημονική βάση υπηρετώντας και από τον τομέα αυτό την παιδεία του τόπου. Αξιοσημείωτη

είναι επίσης η ίδρυση από τη Μονή στα 1950 της μοναδικής Ιερατικής Σχολής που υπάρχει μέχρι σήμερα στην Κύπρο και που έχει στόχο της την επιμόρφωση του κλήρου.

Η δραστηριότητα του Μοναστηριού από το 1896 που ιδρύθηκε το Κέντρο Μελετών της Ιεράς Μονής Κύκκου έχει επεκταθεί και στον επιστημονικό τομέα. Το Κέντρο Μελετών που έδωσε μέχρι σήμερα στη δημοσιότητα αρκετές εκδόσεις επιστημονικού ενδιαφέροντος, έχει κύριο σκοπό του την έρευνα στο χώρο της Εκκλησιαστικής ιστορίας και της μοναστηριολογίας. Το επιστέγασμα του συνολικού αυτού έργου ήταν η βράβευση της Μονής από την Ακαδημία Αθηνών με το χρυσό μετάλλιο για την προσφορά της στη διάδοση των Ελληνικών Γραμμάτων στην Κύπρο.

Φυλακτό από χώμα

Τη μέρα που σε άφησα
για τ' άγνωστα και μακρινά τα ξένα
πατρίς μου πολυαγαπημένη
η μάνα μου εκρέμασε στα παιδικά τα στήθια
κάτι από εσένα,
ένα φυλακτό
φυλακτό από λίγο χώμα
χώμα του χωριού μας, χώμα κυπριακό,
για να με θυμίζει τη δική μου ρίζα
για να με φυλάττει από κάθε αρρώστεια
μοναξιά και πόνο, κάθε τι κακό.
Χώμα αγιασμένο, χώμα τιμημένο
χώμα που φυλάττει λείψανα, αγιασμένα
λείψανα προγόνων
χώμα βαπτισμένο με παιδιών σου αίμα

χώμαπου μου δίνει θάρρος περηφάνια
και πολλή χαρά.
Χώμα που γεννάει με ουράνια χάρη,
χώμαπου ποτίζει η βροχή τ' Απρίλη,
χώμα που δροσίζει της νυκτιάς αγέρι,
χώμα που ανθίζει με δροσιές του Μάη,
χώμα που του ήλιου τα θερμά φιλιά
δίνουν τη ζεστασιά
στο γλυκό σταφύλι,
το ξανθό σιτάρι,
του βουνού τη δάφνη
στην πικρή ελιά.
Χώμα που μου δίνει θάρρος περηφάνεια
μη με ξεπλανήσεις ξενιτιάς τα κάλλη
και τα ξένα χείλη.
Όπου κι αν γυρίσω, όπου κι αν σταθώ
σ' έχω φυλακτό, στην καρδιά μου απάνω
όπου με θυμίζεις και μου δίνεις ελπίδα
ότι θα γυρίσω το στερνό φιλί μου
να σου το χαρίσω
πριν στο ξένο χώμα τη ζωή μου αφήσω.
Μ' αν δική μου μοίρα, έρημη και μαύρη
το' γραψε να σ' αφήσω για να μη γυρίσω
το στερνό συχώριο εις σε θα βρω,
και στερνό φιλί μου, εις εσέ θα δώσω
απάνω στο φυλακτό,
και το ξένο χώμα θάναι πιο γλυκό
σαν θάσαι μαζί μου, στην καρδιά μου απάνω
χώμα του χωριού μου,
χώμα κυπριακό, χώμα ελληνικό!

ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ